

ת"פ 20651/01 - מדינת ישראל נגד ודימ שלומוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 12-01-20651 מדינת ישראל נ' שלומוב(אסיר) ואח'
תיק חיזוני: 0-2120-27593-2011

בפני כב' השופטת הדסה נאור
ממשימה
נגד
נאשמים
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רעות בן משה
ודים שלומוב (אסיר)
ע"י ב"כ עו"ד לאה סיגלר

החלטה

1. הנאשם הודה, במסגרת הסדר טיעון, בעבודות כתוב האישום המתווך בתיק זה, צירף ארבעה תיקים נוספים, בהם את ת.פ 13-05-39162 של בימ"ש השלום בראשל"צ (להלן: "**תיק הציגוף**"), הורשע בשורה של עבירות רכוש ובעבירה של סחר בסם מסוכן ודינו גזר למאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה בפועל ופסילה על תנאי, הכל כמפורט בהכרעת הדין ובגזר הדין מתאריך 5.11.13.

2. במסגרת תיק הציגוף ביקשה המאשימה לחייב את הרכב מסווג פולקסווגן פולו מ.ר. 62-041-76 (להלן: "**הרכב**"), שلطענתה שימוש את הנאשם בביצוע מעשה העבירה, על פי סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש), התשכ"ט-1969 (להלן: "**פסד"פ**"), שזה לשונו:

"על אף האמור בכל דין, רשיי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפש שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע **במעשה העבירה שנעשה בחפות או לגביו הוא בעל החפש**; דין צו זה כדי עונש שהוטל על **הנאשם**".

בין הצדדים הוסכם ששאלת חילוט הרכב תתרբור לאחר מתן גזר הדין ובמנוחת ממןו, לאחר שמייעת עדותם של בעלי הזכויות הרשותות הרכב.

3. על פי עבודות כתוב האישום, בהן, כאמור, הודה הנאשם בתיק הציגוף, הגיע הנאשם בתאריך 13-05-17 למקום הפריצה לרכב מסווג יונדי מ.ר. 93-756-56 (להלן: "**היוניundai**"), כשהוא נהג ברכב, ולאחר שביצע את העבירות של חבלה בمزיד לרכב - ניפוי שימוש החלון הקדמי ימני של היוניundai באמצעות פטיש קטן - גניבת רכוש מהיוניundai - בין היתר מכשיר סלולרי ומספר מזוזות ובהם כלי עבודה בשווי ערך

; של כ-17,000 ₪ - הניח את הרכוש הגנוב בתא המטען ובמושב האחורי של הרכב ונמלט עמו מהמקום.

4. סעיף 39(א) קובע שני תנאים מצטברים לחייבתו של חפץ.

הראשון - מדובר בחפץ שנתפס, על פי הסמכות הננתונה לשוטר בסעיף 32 לפס"פ.

השני - האדם שהורשע במעשה העבירה הוא בעל החפץ.

סעיף 39(ב) לחס"פ מאפשר גם חייבתו של חפץ, שהאדם שהורשע במעשה העבירה אינו בעל החפץ, אם החפץ "ניתן מאת בעליו, או מאת המחזיק בו כדין, או על דעתו", בין היתר, "**כאמצעי לביצועה**" של העבירה שבה הורשע הנידון.

5. לאור הودאת הנאשם בעובדות כתוב האישום בתיק הצירוף אין עוד מחלוקת כי הרכב שמש אותו כאמצעי לביצוע של עבירות הפריצה לרכב היונדי בכוונה לגנוב, החבלה בمزיד ברכב היונדי, והגניבה מרכב היונדי ומכאן כי תפיסתו של הרכב על ידי המשטרה, נעשתה כדין, ובוצעה מכוח הסמכות הננתונה לשוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי הרכב שמש כאמצעי לביצועה של עבירה, על פי סעיף 32 לפס"פ.

6. התנאי הראשון, אפוא מתקיים ומהולמת היא האם מתקיים גם התנאי השני והאם הכוח שהנאשם הוא הבעלים של הרכב, כאשר מחלוקת שהנאשם אינו רשום כבעליים של הרכב במשרד הרישוי, או שקיבל מבועליו או מהמחזיק בו כדין כאמצעי לביצוע של העבירות בהן הורשע.

7. הבעלים הרשום של הרכב, מר אביב שאולוב להלן: "**אביב**", הינו אחיה של הגבר אנה שאולוב (להלן: "**אנה**"), בת זוגו של הנאשם.

8. מעודותם של אביב ו安娜 עליה כי הרכב נרכש, בשנת 2011, על ידי אביב, בסיווע פיננסי של אביהם ולבקשתו, במטרה לסייע לבני המשפחה ברכוב נסף, כי הרכב נרשם על שם אביב, בכוונה למנוע מהנאשם להעלות דרישות לגבי זכויות בו, וכי למעשה הוחזק על ידי אנה ושימש אותה בחיי היום-יום, לצרכיה.

מעודויותיהם גם עליה שהנאשם לא מאמין את רכישת הרכב ואף לא תרם מאום ולא סייע לרכישתו בכל דרך שהיא.

עם זאת אישרה אנה בעודותה כי הנאשם אף הוא השתמש ברכב, שمفחתות הרכב היו תלויות בבית והנאשם "**היה יכול לקחת את המפתח בעת הצורך**", כשלפעنته "**הצורך**" היה לעזור לה עם שלושת ילדיהם המשותפים ולא למטרות אחרות "**הוא לאלקח את המפתח סתם. ידעתי כמעט כל צעד שהוא הלך**".

מעודותה של אנה עליה כי היא הייתה מודעת לעברו הפלילי של הנאשם, הכולל שורה ארוכה של עבירות רכוש, בגין אף ריצה מסוימת ממוסcis, האחרון שבhem למשך 5 שנים ו-4 חודשים, עפ"י גז"ד מתאריך 1.2.05.

כשדבריה "אני יודעת על עבורי הפלילי. ניסיתי להקפיד שהוא לא יסע למקום אחר. סמכתי עליו, אבל יש לו עבר פלילי. לא רציתי שהוא יסע סתום ברכב. אלא רק להסיע ילדים ולחזור [...] לא הסתרתי את המפתחות של הרכב, אבל היה ברור שהוא לא יכול להשתמש בו מעבר לצרכים של המשפחה".

את העבירה, מושא כתוב האישום ביצע הנאים, לדבריה, בעת שלקח ברכב את הילד לגן והוא נשארה בבית עם התינוקת ולא יכולה לצאת, כשדבריה "לא ציפיתי לכך שהיקרה. מי יכול היה לצפות לדבר זהה?"

9. ב"כ המאשימה טענה בסיכוןיה כי מבנן הבעלות, על פי סעיף 39 לפס"פ הוא מבנן השליטה ולא דוחק הבעלות פורמלית והפנתה לע"פ 7376/02, ירון כהן נ' מדינת ישראל (להלן: "**פס"ד ירון כהן**").

לטענה, העובדה, שאין חולק שהנאשם ואני ניהלו משק בית משותף, שהשימוש ברכב היה משותף לשניהם וההעבירה בוצעה בעת שהסיע את בנים המשותף, מלבד כי לנאים הייתה שליטה על הרכב ומכאן יש לקבוע שהוא הבעלים של הרכב.

מאייד, טען ב"כ הנאים כי בשנים הרלוונטיות נכנס הנאים ויצא מבתי הסוהר, היה שנה במרכז גמילה, חצי שנה קודם לכן במעצר ולפני כן אסיר ועל כן לא ניתן לקבוע שהייתה לו שליטה ובעלות על הרכב.

10. מעדויותיהם של אביב ואני נמצאו אףו למדים, כי היה להם חשש מאפשרות של מעורבות נוספת של הנאים בפלילים ועל כן הקפידו שהרכב לא ירשם על שם בת זוגו - ואני אף הקפידה להציג כי עקב חשש זה לא רצתה שהנאשם יקח את הרכב שלא למטרת הסעת הילדים.

11. כאמור, ביקשה ב"כ המאשימה להזכיר מההחלטה שניתנה בעניין החילוט בפס"ד ירון כהן לעניינו, אלא שבזעוד שבפס"ד ירון כהן הורה בית המשפט על החילוט על הוראות סעיף 36א על תת סעיפיו, בפקודת הסמים המטוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן: "**פקודת הסמים**") החילוט במקרה הנדון לפני מתבקש מכוח הוראות סעיף 39 לפס"פ.

הנפקות לאבחנה בין שתי הוראות חוק אלה היא בשאלת הנטלים להוכיח הזכיות בחפץ שאת חילותו מבקשים. בעוד שעל פי פקודת הסמים הנTEL מוטל על הטוען לזכיות בחפץ,ברי שעל פי הפס"פ הנTEL מוטל על המאשימה.

בהתאם לפס"פ תנאי לחילוט הרכב היה להיות המורשע, בביצוע העבירה באמצעות החפץ שאת חילותו מבקשים, הבעלים של החפץ וקייעת בית המשפט בפס"ד ירון כהן לפיו "רישום של רכב על שם מאן דהוא אינו מעיד בהכרח על בעלות הרכב", נcona גם לעניין הוראות החוק הדנות בחילוט בפס"פ, אלא שנוכחה הדרישה בחוק שהמורשע יהיה "בעל החפץ" מוטל הנTEL להוכיח את הבעלות בחפץ, בין הרשמה ובין מכוח השימוש בו, על כתפי המאשימה.

כך גם מוטל הנTEL על המאשימה להוכיח כי חפץ, שהמורשע אינו בעליו, ניתן לו, על ידי בעליו או על ידי המחזיק בו כדין, באמצעות ביצועה של העבירה.

כל אלה בשונה מהוראות החילוט שבקודת הסמים, לפיהם "**בעלותו של אדם, שהורשע בעבירה של עסקת סמים, אינה תנאי בלעדיו-אין לקומה של עילת החילוט**" (פס"ד יIRON כהן - סעיף 15) וכי בעצם העובדה שהחפץ שימושו כאמצעי לביצועה של העבירה כדי שבית המשפט יורה על חילותו, אף כי "**קיומם של בעלי זכות ברכוש, אשר לא הורשו בעבירה, שבגינה מתבקש החילוט, עשוי, במקרים מסוימות להוות נימוק מיוחד להימנעות של בית המשפט מן החילוט**".

על הטוען לזכות בחפץ הנTEL להוכיח קיומה של זכות זו ועל פי סעיף 36ג(א) לפקודת הסמים עליו גם הנTEL להוכיח כי קיים סיג לחילוט וכי "**הרbesch שימוש בעבירה ללא ידיעתו או שלא בהסכמתו**"

לא זו אף זו, בעוד שעל פי ההוראה שבסעיף 39 לפס"פ הכרעה לעניין החילוט נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט ש"רשי". בנוסף לכל עונש שיטיל לצות על חילוט החפץ ששימוש לביצוע העבירה, מורה ההוראה שבסעיף 36א לפקודת הסמים על חילותו של חפץ שנטאף בנסיבות אלה ובית המשפט רשאי רק "מנימוקים מיוחדים שיפורט" שלא להורות על חילוטו, או בהתקיים אחד הסיגים הקבועים בסעיף 36ג לפקודת הסמים בהם הסיג שבסעיף 36ג(א).

12. השאלה אם כן היא האם עמדה המאשימה בנTEL המוטל עליה להוכיח כי הנאשם היה בעל הרכב, אף שלא היה רשום כבעלו במשרד הרישוי, ולהילופין להוכיח כי הרכב ניתן לנאים, על ידי בעלי או המחזיק בו כדין, לביצועה של העבירה.

בחינה זו תעשה הן בהתאם לראיות שהובאו והן בהתחשב בעקרונות שנקבעו בפסיכה וההגנה המקנית לאדם שלא היה מעורב בעשייה העברנית ולו זכויות בחפץ שאת חילוטו מבקרים.

על כך עמד כב' השופט מצא בע"פ 93/1982, בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מ"י ורוני ליבובי בתיאxis להוראות החילוט בפס"פ:

"**עjon בהוראות הפקודה מעלה, כי הפקודה אינה גורסת פגעה בזכותו של צד שלישי. אדרבא, מהוראות הסעיפים 39 ו-40 נסוע, כי על בית המשפט לכבד את זכותו של צד שלישי בחפץ שנמצא לגביו שהוא בר-חילוט; וככלל, משוחחה זכותו של הצד השלישי, גבורת היא על צו החילוט ובכוחה להביא לביטולו או לצמצומו**" (פ"ז מ"ח(3), 238).

ברוח דברים אלה סיכם כב' השופט א' א' לוי בע"פ 6234/03 מ"י נ. זיתאוי את תנאי החילוט שבס"פ, ככל שהם מתייחסים לזכויות של צד שלישי:

"**סעיף 39(א) לפקודה, אשר נועד לפגוע בזכות קניינו של העבריין קובלע כי דיןו של החילוט כדין עונש שהוטל על הנאשם, וככל הוראה עונשית יש להעניק לה פרשנות מצמצמת, הוואיל**

והיא נועדה **לפגוע במעורבים** במעשה הפלילי עצמו, ולא באלה שאין להם זיקה אליו או **שזיקתם רופפת**.

13. לאחר שבחןתי את הריאות שהובאו הגעתו למסקנות הבאות:

הוכח שהבעלים הרושים של הרכב הוא אביב ובעלת זכות ההחזקה כדין ברכבת היא أنها.

הממשה לא עמדה בנטל להוכיח כי הרכב נרכש על ידי הנאשם או באמצעות הכספיים והוא שהוכח הנאשם השתמש מעט ברכבת, עליה מהראיות שהשימוש העיקרי בו נעשה על ידי אנה, זכות ההחזקה ברכבת נמסרה לה על ידי אביב ואביה שרכשו את הרכב באמצעות הכספיים - מכאן, שלא הוכח שהנתן היה הבעלים של הרכב, לא באופן פורמלי אף לא באופן מהותי.

לא הוכח כי הרכב ניתן לנายน על ידי בעליו הרושים או על ידי מי שהוא, בעת הRELONET, בעל זכות ההחזקה והשליטה ברכבת כדין, ביודען באמצעותה של העבירה מושא כתוב האישום.

14. לאור כל האמור לעיל וברוח הפסיכה המוזכרת, אני דוחה את בקשה המשימה לחילוט הרכב.

15. **המצוירות תשליך עותק ההחלטה לצדים.**

ניתנה היום, כ' אדר תשע"ה, 11 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.